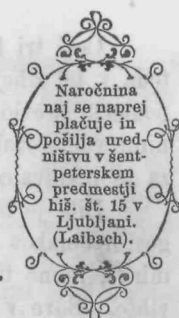

VERTEC.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1872.

Leto II.

Tica in cvetlica.

Tica poje, koj utihne,
Premišljuje žalostno,
Nedovoljna sérčno vzdihne,
Razodene tožbo to:
„Kaj pomaga, če znam peti,
Pa obleko slabo 'mam!
Moje petje, kdo će vzeti?
Za obleko mu ga dam!“

Cvetka v grédi se pomaja,
Solze toči tihoma,
Lepo si podobo graja,
Ker glasiti se ne zna.
„Kaj je moja ta lepota!
Mutasta le tù stojím,
Svet je zame le pustota,
Žalostna na njem živím.“

Stvarnik pa obe umiri,
Tako jima razloží:
„Nehajo, da ti prepri,
Osrečujta mi ljudi!
Tica ti prepevaj milo,
Cvetka pa razcvitaj cvet,
To obema bo teknilo,
Čislal vaji bode svet.“

A. P.

Zaupaj v Bogá in on ti bode pomagal.

Proti koncu pretečenega stoletja se je vnela na Francoskem huda črna vojska. Vse, kar je bilo lepega in kerščanskega, razdjala je divja druhal brezbožnikov. Kdor koli se je za pravega kralja in kerščansko vero potezal, moral je neutegoma popustiti vse svoje premoženje in bežati v tuje daljne dežele, če je hotel, da ga niso brezverni divjaki v svojo pest dobili in umorili. — V tej žalostnej dobi je živel v Lotarinškem okraji bogat grajščak Stermogorski, kateri je imel mnogo posestva in je s svojo ženó in edino hčerko prav zložno in zadovoljno živel. Bila je ta družina celej okolici v lep izgled. Vsi trije so živeli prav mirno in pobožno, in so bili posebno do revežev usmiljenega srcá; nihče ni šel prazen iz njihove grajščine.